



Arrest

nr. 203 594 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 april 2017.

1.3. Op 25 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 augustus 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, een soenniet en Arabier te zijn. U bent de zoon van een geregistreerde ontheemde van 1967 bij UNRWA. U bent geboren en getogen in de wijk Jabal El-Manara in Amman, Jordanië, waar u in verschillende huizen gewoond hebt. Als kind zou u tweemaal, in 1996 en 1998, samen met uw moeder uw familie in Gaza zijn gaan bezoeken, nadien bent u nooit meer naar Gaza gegaan en verbleef u altijd in Jordanië. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en in 2011 stopte u met uw studies, u volgde hierna wel nog enkele bijkomende opleidingen. Na uw studies begon u te werken als metselaar en groenteverkoper. U droomde ervan een vaste job te krijgen, maar omdat u niet over een nationaal nummer beschikte slaagde u hier niet in.

Uw moeder is een Palestijnse van Gaza en draagt een Palestijns paspoort, uw vader daarentegen heeft een Jordaans reisdocument dat hij telkens moet laten vernieuwen. Omdat u in Jordanië geboren bent vindt de Palestijnse autoriteit dat u ten laste bent van uw vader en u bij de Jordaanse autoriteiten terecht moet. De Jordaanse autoriteiten vinden echter dat u een Palestijn bent en u uw moeder moet volgen. Omwille van deze patstelling zou u nooit (identiteits-)documenten en/of een verblijfsvergunning hebben kunnen verkrijgen. Zeven keer heeft u een verblijfsvergunning aangevraagd, maar telkens werd uw aanvraag geweigerd. Omdat u niet over identiteitsdocumenten of een verblijfsvergunning beschikte werd u meermaals bij politiepatrouilles aangehouden en ondervraagd. Via een lange arm en door het betalen van smeergeld bent u er uiteindelijk toch in geslaagd om een Jordaans reispas te bekomen. Omdat u deze bekomen had zonder over een identiteitskaart te beschikken was deze reispas niet verlengbaar en werd deze ook ingetrokken door de Jordaanse autoriteiten. Sinds vier jaar is uw vader ziek, hij zou lijden aan een hartziekte, maar omdat hij geen Jordaans nationaal nummer heeft, weigeren de Jordaanse ziekenhuizen de kosten te dragen. U hebt bij verschillende humanitaire organisaties om hulp gevraagd, maar ook zij weigerden hulp te geven. In de zomer van 2015 had uw familie, R.(...), bovendien een probleem met de familie Q.(...). Als gevolg van dit probleem werd iedereen, waaronder u, vastgehouden. Iedereen kwam vrij na vier à vijf dagen, u daarentegen werd twee weken in de Al-Juwailah gevangenis vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u constant beledigd omwille van uw Palestijnse afkomst en ook hebben ze u een aantal keer op uw gezicht geslagen. Na twee weken werd u echter zonder gevolg terug vrijgelaten. In Jordanië hebt u geen rechten: geen recht op studie, werk of rijbewijs. Hoewel Jordanië een veilig land is, voelde u zich er geen mens. U droomde ervan een gewonde burger te worden en een document te dragen. Omdat dit niet het geval was besloot u uiteindelijk Jordanië te verlaten. In 2015 kon u andermaal door het betalen van smeergeld een Jordaans reispas bekomen om het land te verlaten. Op 13 september 2015 vertrok u uit Jordanië en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 1 oktober 2015 en op 12 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in. Onderweg naar België raakte u uw paspoort kwijt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw oud Palestijns paspoort, uw rapport van het middelbaar onderwijs, uw DHL-enveloppe, certificaten van opleidingen die u gevolgd hebt, medische verslagen van uw ader, een gelegaliseerde kopie van uw Jordaans reisdocument, een kopie van de Jordaanse verblijfskaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, een document van de Jordaanse Instantie voor Palestijnse Zaken betreffende uw ooms en tantes die in 1967 met uw grootvader mee vertrokken waren naar Jordanië, een kopie van de ontheemdenkaart van uw grootvader, een kopie van de blauwe kaart voor Gaza van uw moeder, een kopie van de Jordaans reispas van uw vader, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een kopie van uw geboorteakte, documenten betreffende uw passage in Griekenland en Kroatië of Servië, een nota met daarop de geboortedata van uw broers en zussen, handgeschreven notities en informatie afgegeven door uw advocaat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië.

Hoewel u verklaart zeven keer een aanvraag ingediend te hebben om een verblijfsvergunning te bekomen, zou u nooit een advocaat onder de arm genomen hebben om u bij te staan in het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS, p. 19). Dat u nooit een advocaat geraadpleegd heeft relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u dat zij u niet wilden of konden helpen omdat het een internationale kwestie is (CGVS, p. 19). Gelet op het groot aantal Palestijnse vluchtelingen in Jordanië is het echter weinig waarschijnlijk dat er nergens in uw thuisland Jordanië een organisatie was die u wou of kon bijstaan in uw procedure. Dat u desalniettemin beweert dat ze u niet willen helpen en dat u niet gelooft in dergelijke organisaties (CGVS, p. 19) relateert andermaal de ernst van de door u voorgehouden problemen én doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wanneer er bovendien op de website van de Jordaanse overheid gekeken wordt naar de procedure die personen afkomstig uit de Gazastrook dienen te doorlopen voor het bekomen of het hernieuwen van een tijdelijke Jordaanse verblijfskaart, dient bovendien vastgesteld te worden dat u voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke verblijfskaart (informatie CGVS, zie blauwe map in het administratief dossier). De Jordaanse samenleving is bovendien een patriarchale samenleving, waarbij een vrouw minder rechten heeft dan haar man, haar staatsburgerschap niet kan doorgeven en er voor het statuut van het kind gekeken moet worden naar het statuut van de vader. Uw bewering dat de Jordaanse autoriteiten u niet zouden willen registreren en u geen (tijdelijke) documenten en/of verblijfsvergunning zouden willen afleveren omdat uw moeder een Palestijns paspoort heeft (CGVS, p. 11) terwijl uw vader wel geregistreerd staat bij de Jordaanse autoriteiten en wél beschikt over een tijdelijk Jordaans paspoort, is binnen de Jordaanse context dan ook hoogst onwaarschijnlijk. De informatie die teruggevonden kon worden op de website van de Jordaanse overheid lijkt bovenstaande bevinding eveneens te bevestigen door duidelijk te stellen dat voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke Jordaanse verblijfskaart gekeken moet worden naar de mannelijke familieleden (vader, grootvader, broer, oom). Daar uw vader reeds over een tijdelijke Jordaans paspoort/verblijfskaart beschikt is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zelf niet over een dergelijke Jordaanse verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken.

Hiernaast doen uw verklaringen over uw studies verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië. Zo verklaarde u immers op drie verschillende Jordaanse staatsscholen gestudeerd te hebben en tot het derde middelbaar naar school gegaan te zijn (CGVS, p. 8-9). Dat u als niet-geregistreerde Palestijn, die bovendien niet beschikte over identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning, toch zou hebben kunnen studeren aan verschillende Jordaanse staatsscholen is hoegenaamd niet geloofwaardig.

Voorts beweert u zowel in 2011 als in 2015 via corruptie en na het betalen van smeergeld een tijdelijk Jordaans paspoort bekomen te hebben (CGVS, p. 11-12). Ter staving hiervan legt u tijdens uw gehoor op het CGVS een kopie voor van uw paspoort van 2011, waaruit blijkt dat het gaat om een kopie die gelegaliseerd werd door de Jordaanse autoriteiten, met name het 'Civil Status & Passport Department' (zie groene map in het administratief dossier CGVS). Het is echter hoogst bevreemdend dat het tijdelijk Jordaans paspoort waarvan u beweert dat het niet verlengbaar was omdat u het bekomen had door middel van 'een lange arm' en na het betalen van smeergeld, nèt gelegaliseerd werd door de officiële overheidsinstantie die instaat voor het uitleveren en intrekken van dergelijke documenten. Dat u er niet in zou geslaagd zijn om uw paspoort te vernieuwen, maar u er wel in slaagde het paspoort te laten legaliseren door de Jordaanse paspoortdienst is weinig waarschijnlijk en kan absoluut niet overtuigen. Daarenboven is het ook bijzonder toevallig dat u het andere tijdelijke paspoort, dat u in 2015 bekomen had, onderweg zou zijn kwijtgeraakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze bewering kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw herkomst, gezinssamenstelling en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt de zaak te verwijzen naar een driedelige kamer, doch dit verzoek is niet gemotiveerd. De Raad stelt vast dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn en de eenheid van rechtspraak, de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereisen dat deze wordt verwezen naar een kamer met drie leden in toepassing van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Het verzoek wordt derhalve verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen van het gerechtelijk gewijsde, de rechtszekerheid en de rechtstaat en de schending van de artikelen 24, 26, 28, 860, 862, 1031, 1034, 1043, 1122 en 1128 van het Gerechtelijk Wetboek, voert verzoeker aan dat hij bij vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Veurne van 29 november 2016 werd erkend als staatloze. Deze uitspraak is *erga omnes* bindend. Verzoeker stelt dat hij niet terecht kan in de Palestijnse gebieden te Israël, noch in Jordanië. Hij is dan wel geboren in Amman, Jordanië doch kon naar eigen zeggen geen verblijfsrecht krijgen in Jordanië. Dit strookt volgens verzoeker met het feit dat de Jordaanse overheid thans zelfs het Jordaans staatsburgerschap afneemt van personen die daarvoor kennelijk in aanmerking waren gekomen (Cf. Anfragebeantwortung zu Jordanien : Verweigerung der Jordanischen Staatsbürgerschaft für Kinder eines staatenloses Palästinensers und einer jordanischen Staatsbürgerin, Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation). Er was volgens verzoeker zelfs geen registratie mogelijk op de kaart van zijn vader. Hij kan evenmin naar de Palestijnse gebieden terugkeren omdat men hem geen geldig document aflevert. Verzoeker is dus niet in de mogelijkheid om geldige documenten te kunnen verkrijgen. Deze feiten worden uitdrukkelijk samengevat weergegeven in voormeld vonnis. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing het gewijsde van de rechterlijke beslissing, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtstaat en het algemeen rechtsbeginsel van de bindende kracht van een rechterlijke beslissing schendt en argumenteert "Nu de weigeringsmotieven slaan op hetgeen als terecht is, namelijk het feit dat verzoekende partij niet aan papieren vermocht te geraken, houdt dit noodzakelijk in dat het perse behoorde de verzoekende partij te erkennen. De weigeringsmotieven slaan op hetgeen al terecht is, waarover aldus een oordeel is geveld, namelijk het feit dat verzoekende partij niet aan papieren noch een verblijfstitel vermocht te geraken." Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebonden is door voornoemd vonnis, waartegen geen rechtsmiddel meer open staat en dat aldus kracht van gewijsde heeft.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het formeel motiveringsvereiste, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsvereiste, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd werd en de zorgvuldigheidsplicht geschonden is nu "nopens de inhoud van het vonnis en de neergelegde stukken er geen enkel motief te vinden is". Verzoeker licht toe: "Nergens wordt enig motief opgegeven nopens de erkenning als statenloze en de motieven die daarvan aan de basis liggen. Nergens wordt enig motief opgegeven nopens hetgeen nopens de het ontbreken van verblijfsdokumenten/identiteitsdokumenten

ingeroepen werd door de raadsman. Het betreft nochtans zeer zwaarwichtige relevante elementen in het dossier. Het enige wat men in de beslissing terugvindt is dat er enige papieren neergelegd zijn door de raadsman en enige papieren zijn neergelegd door de verzoekende partij zelve, zelfs zonder opgave van deze papieren, laat staan hun juiste inhoud, daar waar het behoort de motieven op te nemen in de administratieve beslissing zelve.” Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, zet verzoeker nog het volgende uiteen: “De rechten van verdediging worden geschonden in zo verre eventueel inhoudelijke motieven pas lopende de procedure opgegeven worden en verzoekende partij niet bij geschrift zou het recht van verdediging kunnen uitoefenen. Dit geldt des te meer nu het kennelijk relevante elementen betreft zoals een rechterlijke beslissing erga omnes tegenstelbaar of uiterst relevante stukken. Het vonnis en de stukken zijn zelfs van die aard dat er kennelijk sprake is van een uiterst grote kans tot het verwerven van het statuut van politiek vluchteling of subsidiaire bescherming.

(...)

Dat dit ook inhoudt dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, nu de verzoekende partij diens stelling ter zake niet schriftelijk vermag weer te geven, daar waar dit gelet op het gewicht van het ingeroepene duidelijk moet kunnen gebeuren gelet voormelde verplichting.”

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel dat de motivering oplegt van de administratieve beslissing, artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat “(...) de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken (...)” en dat “(...) het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemene principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht (...)”. Verzoeker licht toe dat de bestreden beslissing uitgaat van totaal verkeerde veronderstellingen, dat vermoedens worden geponeerd zonder enige valabele basis, dat inhoudelijk niet wordt ingegaan op de inhoud van het vonnis tot erkenning staatloosheid en de neergelegde stukken en dat “zelfs geen enkele motivering voorkomt nopens de eigen stukken van de verwerende partij die de stelling van verzoekende partij erg waarschijnlijk maken”. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: betekening vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, V3 familiekamer van 29 november 2016 in de zaak 16/127/B met aangehecht het vonnis en attest van niet verhaal van 6 februari 2017 en het verzoekschrift tot staatloosheid met aangehechte stukken (geboorteakte verzoekende partij, vervallen Palestijns paspoort verzoekende partij, Palestijns paspoort moeder, verblijfskaart/documenten moeder, Jordaans paspoort voor Palestijnen vader, verblijfsdocument vader, Immigration and Refugee Board of Canada: Palestine and Jordan: Passports issued to stateless Palestinians by the government of Jordan, including procedures, entitlements, differences between Jordanian passports issued to Jordanian nationals and those issued to stateless Palestinians; passports issued to Palestinians by the Palestinian Authority, including requirements and procedures, and entitlements, een bladzijde van een Jordaans paspoort voor Jordaanse onderdaan met opgave van nationaal nummer (documenten voor Palestijnen hebben niets op deze plaats), het artikel Palestijnen uit Gaza zitten vast in Jordaans niemandsland, Cass. 21 april 2011, C.10.0394.F/1, een beslissing van de familierechtbank - tweede kamer - West-Vlaanderen, Afdeling Ieper - Rolnr. 14/395/B, pro fisco verklaring en beschikking rechtsbijstand).

3.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 49 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België

binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

3.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning te hebben gekregen in Jordanië zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij nooit een advocaat onder de arm heeft genomen om hem bij te staan in het aanvragen van een verblijfsvergunning, wat in grote mate de ernst van de door hem voorgehouden problemen relativeert en doet twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en het, gelet op het groot aantal Palestijnse vluchtelingen in Jordanië, weinig waarschijnlijk is dat er nergens in zijn thuisland Jordanië een organisatie was die hem wou of kon bijstaan in zijn procedure zoals hij beweert, (ii) uit informatie op de website van de Jordaanse overheid blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een tijdelijke verblijfskaart, de Jordaanse samenleving bovendien een patriarchale samenleving is, waar voor het statuut van het kind gekeken moet worden naar het statuut van de vader zodat zijn bewering dat de Jordaanse autoriteiten hem niet zouden willen registreren en hem geen (tijdelijke) documenten en/of verblijfsvergunning zouden willen afleveren omdat zijn moeder een Palestijns paspoort heeft terwijl zijn vader wel geregistreerd staat bij de Jordaanse autoriteiten en wél beschikt over een tijdelijk Jordaans paspoort binnen de Jordaanse context dan ook hoogst onwaarschijnlijk is, bevinding welke overigens wordt bevestigd door informatie op de website van de Jordaanse overheid waar duidelijk wordt gesteld dat voor het bekomen van een tijdelijke Jordaanse verblijfskaart gekeken moet worden naar de mannelijke familieleden (vader, grootvader, broer, oom), (iii) het hoegenaamd niet geloofwaardig is dat hij als niet-geregistreerd Palestijn, die bovendien niet beschikte over identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning, zou hebben kunnen studeren aan verschillende Jordaanse staatsscholen, (iv) het hoogst bevreemdend is dat het tijdelijk Jordaans paspoort waarvan hij beweert dat het niet verlengbaar was omdat hij het had bekomen door middel van 'een lange arm' en na het betalen van smeergeld nét gelegaliseerd werd door de officiële overheidsinstantie die instaat voor het uitleveren en intrekken van dergelijke documenten en het daarenboven bijzonder toevallig is dat hij het andere tijdelijke paspoort, dat hij in 2015 bekomen had, onderweg zou zijn kwijtgeraakt.

3.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 augustus 2017 (CG nr. 1529042), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de hand van documenten en ook niet beweerde (administratief dossier, stuk 5, p. 20) dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

3.8. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3.9. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

3.10.1. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij geboren en getogen is in Amman, Jordanië (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, vragen 5 en 10 en stuk 5, p. 4 en p. 7), dat aldus als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd. Als kind zou hij tweemaal, in 1996 en 1998, samen met zijn moeder haar familie in Gaza hebben bezocht. Nadien is hij blijkens zijn verklaringen nooit meer naar Gaza gegaan en verbleef hij altijd in Jordanië, waar hij tot het derde middelbaar school heeft gelopen (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 8-9). Verzoeker beweert dat hij in Jordanië niet geregistreerd is en dat hij er nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning heeft kunnen verkrijgen omdat zijn moeder een Palestijnse is uit Gaza en zij een Palestijns paspoort bezit (administratief dossier, stuk 5, p. 11 en p. 17). Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht.

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Wanneer er bovendien op de website van de Jordaanse overheid gekeken wordt naar de procedure die personen afkomstig uit de Gazastrook dienen te doorlopen voor het bekomen of het hernieuwen van een tijdelijke Jordaanse verblijfskaart, dient bovendien vastgesteld te worden dat u voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke verblijfskaart (informatie CGVS, zie blauwe map in het administratief dossier). De Jordaanse samenleving is bovendien een patriarchale samenleving, waarbij een vrouw minder rechten heeft dan haar man, haar staatsburgerschap niet kan doorgeven en er voor het statuut van het kind gekeken moet worden naar het statuut van de vader. Uw bewering dat de Jordaanse autoriteiten u*

niet zouden willen registreren en u geen (tijdelijke) documenten en/of verblijfsvergunning zouden willen afleveren omdat uw moeder een Palestijns paspoort heeft (CGVS, p. 11) terwijl uw vader wel geregistreerd staat bij de Jordaanse autoriteiten en wél beschikt over een tijdelijk Jordaanse paspoort, is binnen de Jordaanse context dan ook hoogst onwaarschijnlijk. De informatie die teruggevonden kon worden op de website van de Jordaanse overheid lijkt bovenstaande bevinding eveneens te bevestigen door duidelijk te stellen dat voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke Jordaanse verblijfskaart gekeken moet worden naar de mannelijke familieleden (vader, grootvader, broer, oom). Daar uw vader reeds over een tijdelijke Jordaanse paspoort/verblijfskaart beschikt is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zelf niet over een dergelijke Jordaanse verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken." Verzoeker volhardt slechts in zijn verklaringen dat hij in Jordanië nooit een verblijfsrecht heeft verworven, dat er zelfs geen registratie mogelijk was op de kaart van zijn vader en dat het voor hem onmogelijk is om in Jordanië documenten te verkrijgen, waarmee hij er echter niet in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij meent zijn bewering dat Palestijnen uit Gaza in Jordanië onmogelijk aan documenten kunnen geraken te kunnen staven aan de hand van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel *"Palestijnen uit Gaza zitten vast in Jordaanse niemandsland"*. In dit artikel wordt echter duidelijk gesteld dat Gazanen in Jordanië een tijdelijk paspoort krijgen dat elke twee jaar vernieuwd kan worden. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt overigens dat zijn vader, wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza, een dergelijk paspoort bezit (administratief dossier, stuk 5, p. 3-5). Twee van zijn zussen zouden volgens verzoeker na hun huwelijk met een Jordaniër zelfs automatisch een nationaal nummer hebben gekregen (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Het door verzoeker bijgebrachte document *"Palestine and Jordan: Passports issued to stateless Palestinians by the government of Jordan, including procedures, entitlements, differences between Jordanian passports issued to Jordanian nationals and those issued to stateless Palestinians; passports issued to Palestinians by the Palestinian Authority, including requirements and procedures, and entitlements"* van Immigration and Refugee Board of Canada beschrijft bovendien de procedure die personen afkomstig uit de Gazastrook moeten doorlopen, alsook de voorwaarden waaraan zij moeten voldoen voor het verkrijgen of hernieuwen van een tijdelijk Jordaanse paspoort, voorwaarden waaraan verzoeker overigens zonder problemen lijkt te voldoen. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk ernstig volhouden dat uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat Palestijnen uit Gaza in Jordanië onmogelijk aan documenten kunnen geraken. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde *"Zeven keer heb ik een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning te krijgen, iedereen die ik daar ken van een Palestijnse afkomst heeft het gekregen, behalve ik. (...) Iedereen, zowel hun moeders als vaders, hebben een verblijfsvergunning van twee jaar, behalve ik."* (administratief dossier, stuk 5, p. 18). Verzoeker beweert dat zijn situatie anders is omdat hij als kind samen met zijn moeder, die in het bezit is van een Palestijnse paspoort, naar Gaza is geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18). Hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter uitdrukkelijk dat ook zijn moeder in Jordanië een verblijfsvergunning heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Verzoeker slaagt er niet in het verschil tussen zijn positie en deze van zijn moeder te duiden. Hij houdt vol dat de Jordaanse overheden hem beschouwen als persoon uit Gaza, dit gelet op zijn verblijf in Gaza als kind, en dat dergelijke personen geen verblijfsmogelijkheid krijgen in Jordanië. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wenste verzoeker echter uitdrukkelijk te corrigeren dat hij nooit in Gaza heeft gewoond en hij er enkel met zijn moeder, die zoals hoger reeds gesteld tot op heden wél verblijfsrecht heeft in Jordanië, op familiebezoek ging: *"twee bezoeken, meer niet"* (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt *"Bovendien is het zo dat de verzoekende partij door diens verblijf in Gaza, blijkbaar blijvend gelieerd blijft aan Gaza, waardoor de Jordaanse overheid zich in zake de kwestie van papieren opstelt als zijnde de niet bevoegde overheid, nu zij de overheid in Gaza, de Palestijnse autoriteit bevoegd acht, hetgeen inhoudt dat de kwestie van de afstamming niet ter zake dienend is"*, komt hij niet verder dan loutere beweringen waarmee hij niet vermag aan te tonen dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het statuut en de verblijfsstatus van de mannelijke familieleden en in het bijzonder van de vader bepalend is voor het bekomen van een tijdelijk(e) Jordaanse(e) paspoort/verblijfsvergunning, niet correct zou zijn. Voorgaande stelling wordt overigens door verzoeker zelf tegengesproken waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat hij, zolang hij naar school ging als minderjarige, werd ingeschreven op de documenten van zijn vader, waarmee hij aldus zelf duidelijk aangeeft dat het statuut van de vader bepalend is voor het statuut van het kind. Dat verzoeker als minderjarige ingeschreven was op de documenten van zijn vader en hij tot het derde middelbaar heeft kunnen studeren aan drie verschillende Jordaanse staatsscholen haalt dan ook zijn bewering onderuit niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning verkregen te hebben in Jordanië. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, hecht de Raad dan ook niet het minste geloof aan verzoekers stelling als zou hij zowel in 2011 als in 2015 slechts via

corruptie en na het betalen van smeergeld een tijdelijk Jordaans paspoort hebben kunnen bekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). In de mate verzoeker nog verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Jordaanse overheid het Jordaans staatsburgerschap afneemt van personen die hiervoor in aanmerking waren gekomen, hij het voorbeeld aanhaalt van een zekere R. wiens tijdelijk Jordaans paspoort werd afgenomen, niet zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift na een tijdelijk verblijf in Gaza doch wel na een tewerkstelling van meer dan twee jaar op de Westelijke Jordaanoever, en hij opmerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het afleveren van een tijdelijk Jordaans paspoort een discretionaire bevoegdheid van de Jordaanse overheden uitmaakt, brengt hij geen argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker niet over een tijdelijk(e) Jordaans paspoort/verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekers ouders tot op heden allebei een verblijfsvergunning hebben in Jordanië en dat verzoeker zelf verklaarde dat alle Palestijnen die hij kent er een verblijfsvergunning hebben verkregen.

3.10.2. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift herhaaldelijk naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Veurne van 29 november 2016 waarbij hij werd erkend als staatloze. Hij meent echter ten onrechte uit dit vonnis te kunnen afleiden dat de rechtbank heeft geoordeeld dat het voor hem onmogelijk is om identiteitsdocumenten en een verblijfstitel te bekomen. In zoverre hij te dezen aanhaalt dat de feiten uitdrukkelijk samengevat worden weergegeven in het vonnis, wijst de Raad erop dat dit slechts een samenvatting van en verwijzing naar verzoekers eigen verklaringen betreft, zoals uiteengezet in het ingediende verzoekschrift. In de beoordeling van de grond van de zaak wordt louter gesteld dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de afkomst van verzoeker, dat verzoeker niet over de Palestijnse nationaliteit kan beschikken, noch rechthebbende kan zijn om deze nationaliteit te verwerven aangezien er naar Belgisch recht nog steeds geen erkende Palestijnse staat bestaat en dat Palestina in deze omstandigheden aldus niet kan beschouwd worden als een functionerende soevereine staat. De rechtbank besloot hieruit dat verzoeker voldoet aan de criteria gesteld door artikel 1.1 van het apatridenverdrag van 28 september 1954, zoals goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, om als staatloze te worden erkend. Hiermee wordt evenwel, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geen enkele bindende uitspraak gedaan over verzoekers verblijfsstatus in zijn land van gewoonlijk verblijf, zijnde Jordanië, of over de (on)mogelijkheid om er identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij dus noodzakelijk als vluchteling diende te worden erkend. De erkenning als staatloze, waarbij louter wordt vastgesteld dat verzoeker door geen enkele staat als onderdaan wordt beschouwd, staat overigens volledig los van het verzoek om internationale bescherming, waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht of verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Jordanië, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker in België als staatloze werd erkend is op zich irrelevant voor dit onderzoek. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemd vonnis had moeten vermelden in de bestreden beslissing of hieromtrent (en over de documenten die werden neergelegd in de procedure tot erkenning van staatloosheid) enige motivering had moeten opnemen. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing de in het eerste middel aangehaalde beginselen en bepalingen schendt. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn. Voorts herhaalt de Raad andermaal dat in voormeld vonnis enkel werd vastgesteld dat verzoeker niet over de Palestijnse nationaliteit kan beschikken, noch rechthebbende kan zijn om deze nationaliteit te verwerven aangezien er naar Belgisch recht nog steeds geen erkende Palestijnse staat bestaat. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de kracht van gewijsde van dit vonnis dan ook geenszins miskend door te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven en dat hij er bijgevolg niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken in geval van terugkeer naar Jordanië, zijn land van gewoonlijk verblijf. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Uit het loutere feit dat verzoeker geen nationaliteit heeft kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten.

Tot slot is het de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift allerm minst duidelijk op welke wijze verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht. Verzoeker zet in dit verband het volgende uiteen: *“De rechten van verdediging worden geschonden in zo verre eventueel inhoudelijke motieven pas lopende de procedure opgegeven worden en verzoekende partij niet bij geschrift zou het recht van verdediging kunnen uitoefenen. Dit geldt des te meer nu het kennelijk relevante elementen betreft zoals een rechterlijke beslissing erga omnes tegenstelbaar of uiterst relevante stukken. Het vonnis en de stukken zijn zelfs van die aard dat er kennelijk sprake is van een uiterst grote kans tot het verwerven van het statuut van politiek vluchteling of subsidiaire bescherming.”* Zo is het de Raad volstrekt onduidelijk welke “inhoudelijke motieven” pas lopende de procedure opgegeven werden. In zoverre verzoeker zou bedoelen dat hij lopende het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming als staatloze werd erkend en hij tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn stelling omtrent dit vonnis niet heeft kunnen weergeven, dient erop gewezen dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid werd gehoord. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om tijdens dit persoonlijk onderhoud alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Indien verzoeker zijn erkenning als staatloze dusdanig relevant achtte, was het dan ook aan hem om hierop tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk de aandacht te vestigen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoekers raadsman dit aan het einde van het persoonlijk onderhoud ook nadrukkelijk heeft gedaan (administratief dossier, stuk 5, p. 21). Daargelaten het feit dat verzoekers erkenning als staatloze zoals hoger reeds gesteld op zich irrelevant is voor het onderzoek van zijn beweerde nood aan internationale bescherming, kan van een schending van de rechten van verdediging aldus geen sprake zijn.

3.10.3. Aangezien om de redenen uiteengezet onder punt 3.10.1. geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning verkregen te hebben in Jordanië, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Behalve zijn ongeloofwaardig bevonden verklaring dat hij geen documenten zou hebben gehad, haalde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aan dat hij als Palestijn in Jordanië geen rechten heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 16 en p. 19). De Raad benadrukt in dit verband dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwichtige problemen. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De familieruzie met de familie Q. ressorteert niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10.4. De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten tonen slechts de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn familie, zijn gezinssamenstelling, de gezondheidstoestand van zijn vader, de verblijfsstatus van zijn vader en verzoekers studies aan, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

3.10.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS